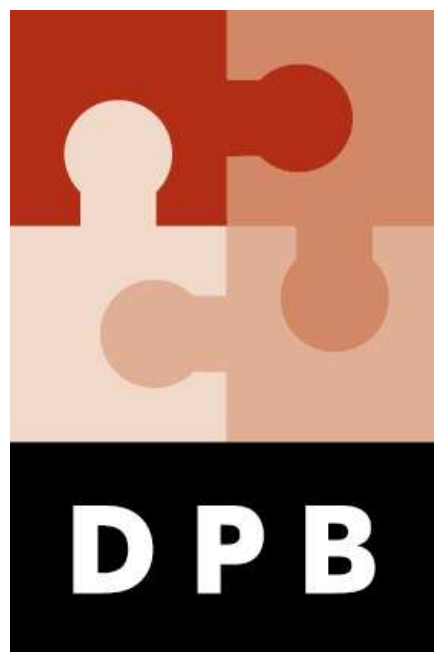

Goede Weekbrevier voor de leerkracht 2010

**DIOCESANE PEDAGOGISCHE BEGELEIDINGSDIENST
BISDOM BRUGGE**

Met dit **'Goede Weekbrevier, editie 2010'** stappen we in onze joods-christelijke traditie van het dagelijkse gebed. Vele christenen kiezen een vast tijdstip om te bidden: voor sommigen is dit een kort gebed wanneer ze in de auto stappen. Anderen kiezen een moment bij het slapen gaan, of wat meer tijd bij het begin van de dagtaak. Er zijn vele mogelijkheden, wat langer, wat korter... In veel vrije basisscholen is een gebedsmoment bij het openen van de dag een vaste, stevige traditie.

Ook voor de leerkracht is dit vaak een dagelijks Bron-moment. Maar soms is er bij de leerkracht een verlangen naar meer. De Goede Week is hierbij zeker een gunstige tijd. Dit Goede Weekbrevier biedt voor elke dag gebeds- en bezinningsteksten aan die persoonlijk of in groep gebruikt kunnen worden.

Er is gekozen voor nogal wat 'lege' ruimte. Die leegte kan gevuld worden met eigen gedachten, ervaringen, bedenkingen... We hebben geprobeerd om van alle teksten de auteur of de bron te vermelden. We hopen dat deze drukke laatste week voor de paasvakantie alle kansen mag krijgen en geven om deze als een 'heilige, gunstige, goede week' te beleven! We wensen het jullie toe!

Onze erkentelijke dank gaat uit naar Ann Declerck en Heidi Reynaert voor het taaladvies en het nalezen van de teksten.

DPB DIOCESANE PEDAGOGISCHE BEGELEIDINGSDIENST BRUGGE

Goede Week

WIJ

HIJ

Veertig dagen
veertig nachten,
dit is heel zijn leven,
was een woestijn:
dagelijks overduidelijk
wat mensen bezielt,
dagelijks tasten
naar de wil van God.

Een allesdurver
moest Hij zijn:
onkwetsbaar,
zichtbaar door engelen
op handen gedragen, -

een alleskunner
moest Hij zijn:
onovertroffen,
in staat om van stenen
brood te maken, -

een almachtige
moest Hij zijn:
onoverwinnelijk,
op wie zelfs de dood
geen vat zou hebben.

Telkens opnieuw
ook door zijn vrienden
hierom gevraagd,
riep Hij tenslotte
geërgerd uit:
dwing Mij niet
naar de kleine wensen
van de mensen;
ga weg, satan,
God is anders.

Reclame en mode
klinkende leuzen
opgepoetste schittering
verplichten mij.

De sterren van de buis
jongens die het maken
helden van het witte doek
als heiligen vereerd en aanbeden, -
ik vergaap me.

Dat hele kluwen
van de succesformule,
dat verwachtingspatroon
bedacht en opgelegd
door een centenbestel
zegt mij
wie en wat
ik behoor te zijn.

Soms weet ik het zeker:
het is niet waar,
een mens is anders.

HIJ TENSLOTTE

De laatste avond
met een bang vermoeden
samen aan tafel
beleefden zijn vrienden
de schrik van hun leven:

Het is voor het laatst
dat ik met jullie
eet en drink, -
tot dan
bij de Vader.

Het hartgrondige protest
- toen nog -
bij monde van Petrus:
dat zal jou
niet overkomen!

en Hij:
ga weg, satan;
een mens gaat heen
zoals is bepaald.

Peer Verhoeven

JEZUS VAN NAZARETH - A MAN FOR ALL SEASONS...

Hij was een arme, zo leren ons de oudste bronnen,
hoewel vooral de rijken dat tot op vandaag niet willen weten.
Zijn vader heette Jozef, was een timmerman.
Eenzaamheid en bij Zijn Vader zijn waren Hem liever
dan alle drukte en gedoe in de tempel van Jeruzalem.
Zoals Johannes deed, die priesterzoon, dat vond Hij hêt van hêt:
de woestijn ingaan, en wegwijs worden in de jungle
die wij van deze wereld hebben gemaakt.
Messcherpe woorden leerde Hij daar bij de Doper werpen,
want die was zelf als een chirurg die uit zijn eigen lijf
de zweren al had weggesneden.
Toorn en vuur, de bijl ligt aan de wortel;
kaf van koren gescheiden en resolute ommekeer
waren de duidelijke woorden die Hij er leerde kennen en hanteren.
Liet zich tenslotte dopen in de Jordaanrivier:
afdalen en ondergedompeld worden in het volle leven,
zwartgalligheid wegwassen, Gezalfde durven zijn, geweldig leven...
En dan: niet op een troon, maar grondwerk doen –
nooit ofte nimmer welke macht dan ook aanbidden.
Vader leren zeggen, Abba, tedere Moederschoot.
En ook: de handen uit de mouwen steken,
mensen genezen van alles waar een mens maar aan lijden kan.
Goed nieuws werd Hij, tot ver over de grenzen heen,
dwars door gordijnen ongeloof, in het gezicht van vele vreemde goden.
Zalig was Hij om te horen en te zien.
Kleine mensen kwamen op verhaal bij Hem,
konden vooruit, wilden weer leven.

Hij had vrienden nodig, maar vond ze niet waar je zou denken,
bij rechtgelovigen en schriftgeleerden – die wilden niet...
Zocht dan maar wat mensenvissers bij elkaar op goed geluk,
stielmannen, die wilden vangen onbevangen.
Hij leerde ze de vissen brengen naar het water tóe -
er liggen er zo heel veel dood te gaan
op het uitgedroogde land van het dagelijks bestaan.
En zo terloops werd er een vaste groep gevormd,
ze gingen met Hem mee,
veel vrouwen ook, avonturiers en vreemdelingen,
levend van dauw en van gemeenzaamheid.
Toen nog niet zwaar gebukt
onder eeuwen instituut en loodzware structuren,
maar vrank en vrij – ja, lopend over water zelfs, desnoods.
Zij waren samen vol visioenen van hoe het kan en zijn zal ooit.
./..

:./

Altijd zag Hij de majesteit van onaanzienlijk leven.
Hij respecteerde het, koesterde elk schuchter nieuw begin.
Hij nam de draad op waar die lang was blijven liggen,
bij aartsvaders en profeten, zieners, dromers waar Hij verrukt van was.
Hij kwam bij iedereen aan huis,
de eersten de besten, geslaagd, mislukt, dakloos of hopeloos...
Geen fletse preekjes, geen holle frazen,
geen dogma's, halve waarheden, loze praat.
Maar handenvol leven – daarin was Hij een Meester.
Hij kreeg de naam en faam te kunnen troosten,
en wat beslissend was: Hij deed het in de Naam
van Hem die heet 'Ik-zal-er-zijn'.
Ongewoon vertrouwd was Hij met Jahwe-God,
Die van het brandend braambos en de zachte bries,
vanouds gekend, maar lang vergeten...

Die Jezus wist te breken met wat heilig en onwrikbaar was.
Hij leerde dat je weg moet uit wat afhoudt van Gods Rijk –
resoluut je schepen achter je durven verbranden, strompelend
achter een vuurzuil en een wolkkolom – God voor je uit...

Werd toen gevangen en gedood – het moest er eens van komen.
En toch kon Hij nog 'Vader' zeggen in Zijn laatste uur, in strijd en overgave.
'Laat deze kelk voorbijgaan alstublieft – maar mij geschiede naar Uw Woord...'

Ze zeggen nu al eeuwen dat Hij leeft voorgoed.
Wij weten: Hij leeft enkel maar in wie hun leven willen delen met elkaar.
Hij die genoemd wordt de Verlosser, Knecht en Mensenzoon...

Geert Dedecker

Was u liever in de drukte gebleven?
Ik probeer stil te worden,
zoek de stilte,
even helemaal niets, ontspannen.

In de stilte ontdek ik
hoe druk het in mijn hoofd is

Soms vind ik stilte eng;
stel dat er iets naar boven komt
wat ik niet zien wil?
Dan ben ik slaaf van mijn eigen bedrijvigheid,
hol van het een naar het andere,
op de vlucht voor een waarheid over mezelf.

Ik heb de stilte nodig om tot mezelf
en tot God te komen.

Etty Hillesum zegt het heel treffend:
'Ik heb God, die heel diep in mezelf zit,
bedolven onder het puin.'

Ruimen moet ik dat puin, schoonmaak houden.
Puin van drukte
hersenspingsels,
oud zeer,
wantrouwen.

Stilte is de grote schoonmaker van de ziel.

JHWH
is jouw Naam.
JHWH,
stilte waarin de stappen
klinken van tirannen die vertrekken.

JHWH:
een gat in muurvaste situaties,
een gat in de muur van de sterksten.
Jij,
Jij wil niet – met luid gedruis -
over wapens gesprekeld worden,
op munten geslagen, op markten verhandeld.

'Gott-mit-uns' is niet jouw Naam.

Jij,
Jij wil niet – met vroom gepraat -
in oorlogen dienen,
geen 'vrije' en andere markten zegenen.

'In Go we trust' is Jou een gruwel.
Jij, JHWH,
geladen Stilte,
Jij openbaart je in mensen en in groepen
die muren in beweging brengen.

Jij-zal-er-zijn
waar slaven zichzelf bevrijden,
waar slaven hun onderdrukkers verlossen
van hun goden-met-hen.

JHWH,
tedere Stilte is jouw Naam.

Luc Vankrunkelsven

VERZOENING

In onze tijd is het meestal stil rond het sacrament van de verzoening. De biecht komt nog eens ter sprake bij het ophalen van oude en soms weinig aangename herinneringen. Het zoeken naar goede vormen voor een vernieuwde beleving van dit sacrament gaat nog steeds verder. Op weg naar Pasen loont het de moeite even **stil te staan bij de waarde en de betekenis van dit wat vergeten en nieuw te ontdekken sacrament.**

Als christenen weten we ons geroepen om ons leven uit te bouwen in sterke verbondenheid met onze medemensen en in een stevige verbondsrelatie met onze God en Vader. In dit verbond ligt ons geluk, onze toekomst, de zin van ons leven. Het is GODS SCHEPPINGSDROOM dat mensen vreugde vinden in sterke onderlinge banden van goedheid en zorg én zich geborgen weten bij Hem. **Die droom wordt waar als we leven in de biddende band met God en in onderlinge solidariteit.** Zo komt Gods Rijk dichterbij en ervaren we momenten waarop leven hier op aarde HEMELS is.

Maar dikwijls laat de uitkomst van die droom op zich wachten. Mensen zonderen zich af, rukken zich los uit menselijke verbondenheid en keren God de rug toe om zoals de jongste verloren zoon hun geluk te zoeken in eigen comfort, goesting en visie. Ze gaan zichzelf overdadig soigneren ten koste van andere mensen. En dat is ZONDE. Het zou niet mogen dat relaties met God en medemensen verkillen en verzwakken. **Waar contactlijnen verbroken worden, raken mensen geïsoleerd en vinden geen diep en blijvend geluk in een leven voor zichzelf alleen.** We zijn daar best open en eerlijk in. We zijn arme zondaars. Soms uit zwakheid, maar soms ook willens en wetens verkiezen we zelf op de troon te zitten om gediend te worden in plaats van God en mensen te dienen. Mensen kwetsen elkaar, houden zich niet aan een gegeven woord, kleineren elkaar, vergeten Gods geboden om zagezegd veel vrijer 'hun eigen ding te kunnen doen'. **Het is zonde telkens verbanden scheuren en draden van verbondenheid worden doorgeknipt.** Een droevig verhaal... Maar heeft die zonde het laatste woord?

ALS GELOVIGE MENSEN durven we daar "neen" op antwoorden. Sinds ons doopsel klinkt Gods belofte dat **het aanbod van Zijn vergeving altijd geldt. Nooit laat Hij mensen vallen. Hij wordt ons nooit moe. Altijd staat Hij gereed om te vergeven.** Jezus heeft ons de boodschap gebracht dat Zijn Vader vol liefde blijft ook voor mensen die Hem hebben teleurgesteld. Dit is VOOR ONS ECHT GOED NIEUWS. Nooit mogen we twijfelen aan het nieuwekansenbeleid dat God wil voeren. Zondaars die tot inkeer komen krijgen van Hem **een nieuwe kans.** Hij schrijft niemand af. **Hij draagt ons geen zonde achterna.** Hij wil steeds zijn goed hart laten spreken, ook voor wie van Hem vervreemd zijn geraakt. Het verbond dat Hij in het doopsel met ons sloot, blijft – wat Hem betreft – steeds van kracht. In deze veertigdagentijd mogen we **ons verheugen over Gods geduld en vergevingsgezindheid.** Het is de geschikte tijd om Zijn barmhartigheid te vieren. Hij wil ons van onze ontrouw genezen. Wonder boven wonder komt Hij nooit liefde tekort om het beste voor te hebben met iedere mens hoe diep die ook gevallen is. Het doet deugd te horen dat God de hand reikt aan de arme zondaars die wij zijn.

Wat God betreft, hoeft de zonde niet het laatste woord te hebben. Zelf hoeven we ook niet steeds dieper weg te zinken in het kwaad dat we hebben gesticht. Sinds ons doopsel is ons de kracht van de Geest beloofd die ons - na gevallen te zijn - weer doet opstaan. **Diep in ons blijft er een verlangen om een goed mens te zijn, een mens-van-het-verbond. Als christenen gaan we heel ons leven lang de weg van bekering en vernieuwing.** Wij zijn geen bekeerden, maar BEKEERLINGEN. Steeds weer komen er krachten vrij om verzwakte en gebroken levensdraden te herstellen en te vernieuwen. We doen heel wat pogingen om het weer goed te maken met mensen die we pijn deden; met God die we uit het oog verloren. **De veertigdagentijd is vanouds een boetetijd, een tijd om uit onszelf te breken en bruggen te slaan naar medemensen en God.** Het vraagt soms veel, maar we kunnen werk maken van onderlinge verzoening en vrede, van vergiffenis schenken en vragen. We mogen voor God staan met onze eerlijke inzet om nieuwe mensen te worden. Zo raken we wat genezen van de kramp van de ik-zucht en worden we steeds meer de mens die God gedroomd heeft.

Zo klinkt onze Bijbelse, gelovige kijk op zonde, barmhartigheid en bekeringswerk. Maar dit mag niet blijven bij mooie ideeën, Bijbelse verhalen, theorieën boven ons hoofd. Als zondaars op de weg van de bekering willen we zo graag de barmhartige God ontmoeten. Het volstaat niet dat we daar veel over weten. We willen het ook gewaar worden in een menselijke ervaring. **Het sacrament van de verzoening biedt ons de kans tot een sterk doorleefde ontmoeting met de Heer.** De Heer Jezus heeft Zijn apostelen uitgenodigd om midden de geloofsgemeenschap de dienaars te zijn van de verzoening. Bij de priester die God en de Kerk vertegenwoordigt, mogen we in eenvoudige woorden het verhaal doen van onze zondigheid, van ons berouw, van onze pogingen om verbondenheid te herstellen. **Er is een mens die in Jezus' Naam naar ons luistert: niet om ons te beoordelen, maar om een levend teken te zijn van Gods hart dat naar onze belijdenis luistert. Na ons beluisterd te hebben, mag de priester ons in Jezus' Naam verzekeren van Gods vergeving hier en nu voor ons.** Wat een GELUK, wat een TROOST te mogen horen dat je als zondaar op de weg van de bekering *welkom blijft* in de kerkgemeenschap én *een kostbare plaats behoudt* in Gods Hart. Zo'n intense ontmoeting is voor God, voor de Kerk en voor ons **een reden tot feest en vreugde.** We waren wat verloren op eigenzinnige wegen. We zijn teruggevonden en vinden weer onze plaats in de gemeenschap. Het is een klein Pasen, een klein WONDER. We waren gevallen, maar hoorden het blijde nieuws dat we niet gedoemd zijn te blijven liggen. We mochten opstaan om als vergeven mensen vertrouwvol verder te gaan.

Zusters en broeders, op die blijde toon mag ik nog niet eindigen. **De VOLLE VREUGDE zal pas doorbreken als we het geschenk van Gods vergeving gaan delen met anderen.** Vergeet het nooit: we krijgen geen vergiffenis om die op te sluiten in de bankkluis van ons hart en te rusten in de gedachte 'het is weer in orde met God'. **We krijgen Zijn vergiffenis als een kracht in ons leven om anderen – naar Gods voorbeeld – mild en vergevingsgezind tegemoet te treden.** Het kan echt niet dat wij profiteren van Gods goedheid, maar genadeloos hard zouden blijven voor mensen die ons hebben misdaan. Wie dikwijls Gods vergiffenis mocht ervaren, zal zelf ook graag en van harte vergiffenis schenken. Het is dan ook niet verrassend dat we na de viering van het sacrament van de verzoening gezonden worden om waar we kunnen verbondenheid tussen mensen te versterken.

Op weg naar Pasen wensen we elkaar zo'n sterke ontmoeting met de Heer in het sacrament van de verzoening. **Laat de Heer niet staan met zijn uitgestoken hand.** Ga naar Hem toe met een berouwvol hart. Maak het wonder van bevrijding mee: de last van schuld valt van je af. Leef dan als paasmens die het 'ikken' van de oude mens heeft afgeleerd om steeds meer te gelijken op Jezus, de opgestane Heer.

Koen Vanhoutte

Barmhartigheid
is een bloem
uit de voorjaarsstuijn
van de veertigdagentijd.

Mgr. Bonny

40 dagen lang...
...worden wat GOD is.
En mensen op het spoor van God brengen.

André Zegveld

belijdenis op **palmzondag**

Ik geloof vast
dat Jezus Christus
op een unieke, onovertroffen manier
het mysterie van God ontsloten heeft
en meteen ook
de zin, het doel en de verwachtingen van het menselijk
bestaan.

Hij gaf de beste sleutel
om de structuren van de wereld en het leven,
en van mijn eigen levensgeschiedenis te kunnen
verstaan.
Ik ben ervan overtuigd dat mijn christelijke, katholieke
geloof
voor mij de meest verhelderende
en meest zinvolle geloofsbeleving is.

Ik houd van de kerk
ondanks al haar tekorten die soms hemeltemgend zijn,
ik houd van haar
als gemeenschap van de vele mensen
die ter wille van Christus hun leven voor anderen
ingezet hebben,
en ook nu inzetten
op een eenvoudige en onopvallende manier,
en die uit hun geloof de kracht putten
om trouw te blijven en te dienen.
Ik houd van de kerk als gemeenschap
van mensen die door Christus bezielde zijn,
een gemeenschap die
talloze overtuigende voorbeelden van gelovig leven
heeft voortgebracht
en nog voortbrengt,
en die een boeiende, geestelijke traditie bezit.

Ik wil ons geloof vieren
en uitzingen voor de wereld
met vrije mensen
die er vreugde aan beleven.

Bernardin Schellenberger

belijdenis op **Witte Donderdag**

Geloven is een doe-woord
een opdracht die concreet gebeurt
in het dagelijks leven.

Het is bouwen aan een groep
waar mensen met elkaar verbonden zijn
als ranken aan de wijnstok,
waar de kleinen worden groot gemaakt
en de armen zalig geprezen,
waar zachte moed wordt geleerd,
waar honger naar gerechtigheid
levenskracht is en waar, vanuit het alledaagse
samenleven, vrede wordt gemaakt.

Geloven is bouwen aan een groep
waar het geknakte riet niet gebroken wordt,
waar wie verlamd was
weer kan opstaan,
nieuwe kracht opdoet in handen en voeten
om te leven voor anderen.

Geloven is oog krijgen
voor mensen langs de weg
en gaandeweg ontdekken
dat wat voor de minsten is gedaan,
aan Hem is gedaan.

Geloven is bouwen aan een groep
die zout is in de wereld,
licht in het donker, gist in het deeg.

Geloven is een doe-woord
een opdracht die nooit af is...

Ik geloof in God die onze Vader is. Hij is de hartenklop van ons bestaan, stem en stilte, geven en ontvangen. Hij heeft de wereld in onze handen toevertrouwd. Ik geloof in Jezus Christus, Gods mens geworden woord. Hij heeft ons voorgeleefd wat liefde kan, hoop en vreugde, sterven en verrijzen. Hij blijft aanwezig in woord en lichaam, totdat Hij komt. Ik geloof in de Geest die ons tot liefde roept. Hij schenkt ons aan elkaar als licht en troost, brood en vrede, danken en vergeven. Hij roept ons samen in de gemeenschap van de Kerk.

Het kerkelijk jaarthema van 2009-2010 staat in het **teken van het Credo**.

De bisschoppen van België schreven voor deze gelegenheid een verklaring rond de geloofsbelijdenis: 'De schone belijdenis. Over het Credo'

belijdenis voor **Pasen**

belijdenis voor **Goede Vrijdag**

Ik geloof in Jezus Christus
die ons mens-zijn aannam,
die zich arm maakte met het volk,
de waarheid sprak met moed,
die een koninkrijk
van rechtvaardigheid en liefde predikte
en daarom gevangen genomen werd,
gefolterd en gedood.

Maar om Zijn goedkeuring te tonen,
heeft God Hem doen verrijzen
en vandaag leeft Hij midden onder ons.

Ik geloof in de heilige Geest,
die ons christen maakt,
bouwers aan een nieuwe wereld waar
rechtvaardigheid heerst,
waar mensen vrij zijn en allen zussen en broers.

Ik geloof in de Kerk,
die de zending van Christus voortzet,
die, ondanks de vervolgingen
stevig en geloofwaardig blijft,
die door woord en leven het goede nieuws
van bevrijding verkondigt.

Ik geloof in de kracht van mensen
verenigd in één.

uitgesproken in Iquogu (Brazilië)
door 9 bisschoppen en 5000 gelovigen,
nadat bisschop Hypolitouas ontvoerd, naakt achtergelaten
en met mercuriochroom besmeerd was.

Geloof jij in God
niet zichtbaar, niet tastbaar,
maar toch aanwezig in elke mens?

Ja, wij geloven.

Geloof jij in Jezus
omdat Hij hoopvolle woorden sprak,
maar ook omdat Hij doorheen lijden, dood en
verrijzenis,
Weg, Waarheid en Leven is?

Ja, wij geloven.

Geloof jij in de Geest
bron van hoop en toekomst voor elke mens.
Die met ons op weg gaat
naar een hoopvolle toekomst
ook doorheen de moeilijke momenten
van het leven?

Ja, wij geloven.

Geloof jij in de verrijzenis van de mens.
Geloof jij dat echt mens-zijn mogelijk is
omdat God ons tot nieuw leven roept
omwille van de liefde die sterker is dan de dood?

Ja, wij geloven.

Geloof jij
in de kracht van de christelijke gemeenschappen
die mensen bemoedigt en ondersteunt
om samen de weg tot licht en leven te gaan
in gerechtigheid en vrede?

Ja, dat geloven wij.

bron: Goede Bijstand Brussel

Met Palmzondag begint de Goede Week, de dagen die we afstappen op weg naar Pasen, het kernmoment van het kerkelijke jaar en de kerngedachte van het christelijke geloof. De opstanding staat niet los van ons leven, ze is geen toegevoegd extraatje op het einde, ze begint nadat we de stad zijn binnengetrokken op de rug van de ezel, als een dienaar. "Het paasfeest was op handen." Met deze woorden begint Johannes het dertiende hoofdstuk van zijn evangelie. Het relaas dat de vierde evangelist brengt van het lijden, de dood en de verrijzenis van Jezus beslaat niet minder dan negen hoofdstukken. Het is als het ware een boek op zich. Een boek in een boek, een verhaal in het verhaal, het drama in het leven. Hij notuleert als het ware minuut na minuut, waardoor de spanning per zin toeneemt.

Het drama van Jezus' lijden en dood begint bij Johannes zoals in een thriller met een tijdsaanduiding: het paasfeest was op handen. Belangrijke dagen in de joodse gemeenschap waarin altijd onverwachte dingen gebeuren, want er zakt veel volk naar Jeruzalem af. Het paasfeest was op handen: het tijdsmechanisme is in gang gezet. De klok begint te tikken: Jezus wist dat zijn uur gekomen was, schrijft Johannes.

Maar het eerste wat Jezus doet, nadat hij de stad in binnengekomen en zich bij zijn leerlingen heeft gevoegd, lijkt tegengesteld aan de spanning die deze tijdsaanduiding oproept. Veeleer een huiselijke scène krijgen we te zien. Jezus staat van tafel op, doet een schort aan, giet water in een waskom en wast de voeten van zijn leerlingen. Hoe kan dat nu? We verwachten wat anders van iemand wiens leven gevaar loopt.

We vergissen ons. Er staat niet wat er staat. We hebben ten andere niet goed geluisterd naar de eerste zin: het paasfeest was op handen. Wat herdenkt het joodse paasfeest? Juist, de uittocht uit Egypte. Dat het joodse volk onder leiding van Mozes, wadend door de zee, ontsnappen kon aan het Egyptische leger en aldus aan de knoet van de verdrukking. Oost-Europeanen die het communistische juk nog hebben gekend, zouden zeggen: de joden hebben met hun voeten gestemd. Ze liepen weg, trokken de grens over.

Dat zegt Jezus ons op Witte Donderdag: je moet een grens oversteken, als je mijn leerling wilt worden. Je moet met je voeten stemmen tegen het oude leven, als je de bevrijding wilt vinden. Je moet het verleden achter je laten, als je wilt leven vanuit de verrijzenisgedachte. Kortom, je moet met je voeten het water door dat de grens tekent. De verrijzenis begint bij de voetwassing.

Jezus wast de voeten. Hij spoelt het vuil en het zweet, het zand en het stof af. Hij aanvaardt ons zoals we zijn, vanwaar we komen, met alle vuil van onszelf en van onderweg, maar tevens leert Hij: nu wordt het anders. Er zit een dikke grens tussen gisteren en morgen. Het verleden is het verleden, je laat het achter je, zoals Mozes en zijn volk Egypte. Het water van de zee vloeide weer samen, het Egyptische leger verdronk erin. Jezus droogt de voeten. Het stof van de weg van het leven daalt neer in het water van de waskom, het zakt op de bodem. Anders worden is de dagelijkse herhaling van gedoopt worden, herboren worden door in het water van de dood achter te laten wat niet tot het echte leven behoort.

In het laatste (éénentwintigste) hoofdstuk van het Johannesevangelie zien we nogmaals een waterscène. Na zijn dood en verrijzenis verschijnt Jezus aan zijn leerlingen, terwijl ze aan het vissen zijn op het meer van Tiberias. Ze hebben hun oude (beroeps)leven hervat. Ze hebben eigenlijk de draad van vroeger weer opgenomen (om het oudtestamentisch te zeggen, ze zijn naar Egypte teruggekeerd). En dan gebeurt iets merkwaardigs. Johannes herkent Jezus die op de oever staat. Daarom springt Simon Petrus in het water. Hij zwemt naar de oever. Hij gaat door het water naar een nieuw leven. Uit het water gekomen, krijgt hij van Jezus een nieuwe, definitieve opdracht: mensen hoeden, mensen weiden. Dienen dus. Pasen en de verrijzenis in ons leven beginnen, als we de waterdichte grens hebben overgestoken tussen heersen en dienen. De Goede Week begint pas echt bij de voetwassing. Wanneer we ons bekeren tot nederige dienstbaarheid. De voetwassing is dan ook niet zomaar een (merkwaardig) ritueel uit de viering van Witte Donderdag, het is een houding voor elke dag. In de nederigheid herrijst de Kerk, in de dienstbaarheid wordt het geloof bevrijdend. Een Kerk die alleen op Witte Donderdag (vooraf gewassen) voeten (van vooraf geselecteerde kandidaten) zou wassen, maar neerbuigend haar voeten veegt aan de kleine mens, loopt niet in het spoor van Jezus.

Mark Van de Voorde

Zegen deze twijg

Gij die leven - vrede zijt,

zegen dit groen dat
onze winter overleeft,

zegen deze tak
hoopvol teken
van leven op aarde,
zegen deze twijg
kwetsbaar houvast
in weer en wind,

zegen deze palm
thuis op het kruis
gestoken,
tussen het zaad
in de grond geplant,

op de drukke kruispunten
van onze wegen, -

God
zegen hen die
kost wat kost
steeds maar weer
hier en overal
vrede brengen
om vrede vragen,

zegen ons
met de naam van Jezus
die uw vrede en liefde is,

amen.

DE LIEFDE...

De liefde is belachelijk.
Ze rijdt op een ezel
over uitgespreide klederen.
Men juicht haar toe
en ze draagt doornen kronen.
Ze zoekt asiel
als een aanklacht
over heel de wereld.
Steeds nog sleept de zaak zich voort.

Ze gedraagt zich niet onhandelbaar
maar dwarsboomt de routine van hen die de macht hebben.
Ze laat zich niet verbitteren,
ze balt niet haar vuist
ze helpt zichzelf niet
en ze verheugt zich niet
over het onrecht,
maar trekt partij voor de uitgebuite.

Daarom is het levensgevaarlijk zich met haar in te laten.
Ze is subversief
en ze zou je bewust kunnen maken
en de gang van zaken doorkruisen.
Daarom ontlopen we haar
totdat de haan driemaal kraait
in de morgen.

De liefde houdt niet op
mij onzeker te maken.
Ze vindt spleten om binnen te dringen
waar ik er geen vermoedde.
Ze overreedt me
in de moedertaal van de mens.
Ze opent mij de ogen voor mijn blinde vlek.

Nu echter blijven geloof, hoop en liefde,
deze drie.
Maar de liefde is de zwakste schakel in de keten
en dat is haar kracht
die de duivelskring doorbreekt.

'Uit de schaduw' - Welzijnszorg

“Mijn dienstknecht, mijn geliefde –
mijn geest op jou gelegd.”
Die woorden zal je weten.
Een leven zwaar te dragen
heeft Hij je aangezegd.

Geschaduwd zal je worden,
gewantrouwd om zijn woord,
om wat je weet dat recht is –
En zou je het volbrengen
God weet, je werd vermoord.
Dat hebben onze ogen
gezien: hoe 't één verging
die slaven wou bevrijden,
hoe als een slaaf gekruisigd
Hij te sterven hing.

Zo zal ook, wie het onrecht
wil inzien en weerstaan,
door nachten van niet weten,
niet durven, niet meer kunnen,
door zeven hellen gaan.

Ik zag een mens, geslagen,
met onverwoest gezicht
uit nacht te voorschijn komen.
Ik dacht: Hoe kan het lijden
een weg zijn naar het licht?

Ik vroeg, maar kreeg geen antwoord.
De woorden waren heen.
Toen zag ik nog een ander:
die ene droeg de ander,
de ander droeg de een.
Mijn dienstknecht, mijn geliefde,
heeft Hij tot jou gezegd.
Jij grondvest recht op aarde.
Hij heeft jouw hand genomen,
Zijn geest op jou gelegd.

Verlicht de blinde ogen.
Breek door muren heen.
En die daar zitten gevangen
in hun stikdonkere kerker:
bevrijd ze één voor één.

H. Oosterhuis

Witte Donderdagavond

Nu is de tafel leeg,
het brood gegeten,
de wijn gedronken en genoten.
De disgenoten zijn verzadigd.

Hij die ons de voeten waste
-opdat wij zouden doen als Hij-
hij zoekt de stilte van de nacht.

Dit is zijn uur,
ten einde toe.

Hij zoekt de koelte van de tuin,
Getsemane, Hof van Olijven,
waar bomen en een steen,
maar niet één mens
met hem wil waken.

Wie Hij de voeten waste
en brood en wijn toereikte
-dit ben ik zelf, zei Hij-,
zij zijn het waken moe
en slapen.

Nu stroomt zijn beker vol
met al het leed,
de last, het lijden
van de wereld.

Die lijdenskelk,
Hij moet hem drinken.
Hij alleen.

Kees Pannekoek

Witte Donderdag

Stilte voor de storm
adembenemend

gespannen afwachten
bang zijn
dicht bij elkaar zitten
en eten

brood en wijn delen

krachten krijgen
om de reis te maken

Aukje Wijma

Wees verstandig en **maak jezelf tot een waterbassin** en niet tot een afwateringskanaal. Kijk maar 'ns naar een afwateringskanaal. Een afwateringskanaal loost het water onmiddellijk zodra het water binnenkomt.

Bij een waterbassin is dat anders. Een waterbassin wacht totdat het geheel vol is. Dan pas begint een waterbassin óver te lopen. Een waterbassin deelt uit van eigen volheid terwijl het zelf gevuld blijft. Liefde vloeit over. Ze houdt voor zichzelf wat ze zelf nodig heeft. En wát ze heeft wil ze in overvloed hebben - om rijk te kunnen zijn ook voor anderen. Kijk naar de bron! Kijk naar de bron zelf van het leven.

Laat eerst jezelf vullen. Laat daarna wat de bron je nog méér geeft overvloeien naar anderen. Liefde stroomt over. Je leeg laten lopen is niet wat liefde vraagt. Voor wie kun je goed zijn als je voor jezelf slecht bent? Zie naar de bron van het leven. Vul eerst jezelf zoveel dat je overvloeit naar anderen. Dan zal ik graag genieten van jouw overvloed.

Bernardus van Clairvaux , 18e toespraak over het Hooglied.

Voetwassing

U hebt uw handen vuil gemaakt
aan onze voeten,
wij overwegen nog
of wij wel samen
aan één tafel zullen gaan.

Breng ons te binnen
het gebroken brood,
het geheim van het graan,
het geeft zich aan de aarde,
sterft,
breekt uit in leven.

En laat ons niet ontgaan
de klare wijn
van uw woorden,
maak ons tot ranken
aan U,
wijnstok van liefde.

Wij zijn maar vluchtige mensen,
laat ons weer wonen
onder één dak,
breng ons weer thuis
bij U aan tafel.

Jaap Zijlstra

Dit is een **wondere avond**. **Gods aartsdiaken** maakt Zijn nederige rondgang door het Cenakel. Hij spreidt het witte kleed van dienstbaarheid, wordt buigzaam als het Licht, gaat voor ons door de knieën, maakt zowaar Zijn handen aan onze voeten vuil. Alleen wie van God is uitgegaan doet zulke vreemde dingen...

Wanneer de dood ons overrompelt en doet verstijven van de angst, moeten we naar de Liefde grijpen als medicijn, leert Jezus ons vandaag. Dus legt Hij buigend en knielend Zijn bovenkleden af en wast Zijn leerlingen de voeten. Als een voorafbeelding van wat de komende dagen gebeuren gaat, wanneer Hij definitief Zijn leven aflegt voor de Zijnen.

Zo vereenzelvigd Hij zich eens te meer met de allerminsten. Minder dan een slaaf wordt Hij - een voetveeg haast... En doet dat 'totterdood' – er is niets meer dat Hij voor zichzelf behoudt. Zo volmaakt is Zijn dienst, zo verregaand Zijn diaconie. Dit is de dag waarop de Liefde dient...

En dan, de handpalmen geopend naar het Licht, breekt Hij het brood en brengt het diep geheim van alle zaad te binnen: het geeft zich aan de aarde, sterft, barst vroeg of laat weer onweerstaanbaar uit in leven. Daarna deelt Hij ook de beker rond, bindt ons tot ranken aan de wijnstok van Zijn liefde. Hoe leren wij vandaag ontvangen uit Zijn gulle hand! De beker van de vriendschap is gevuld tot aan de rand...

Eucharistie en diaconie horen sinds deze avond definitief bij elkaar. Want zo diep buigen, zo eerbiedig met mensen omgaan – dat is pas échte 'consecratie' en 'communio'; dat is pas helemaal je leven delen met een ander. Machteloos-mchtig en eindeloos geduldig doen wat Liefde doet, en er desnoods aan willen sterven. Het enige geneesmiddel tegen het verraad van de nacht die komen gaat... Gezegend wie dit hoort en ziet en er naar handelt. Hij zal in eeuwigheid niet sterven, zegt ons het Schriftverhaal van deze dag...

Geert Dedecker

De armen
zijn het gekruisigde volk, zoals Jezus.

Waar een arme begint te leven,
waar een arme zijn vrijheidsstrijd begint,
waar mensen bekwaam zijn samen aan tafel te gaan zitten om te delen,
daar is de God van het leven aanwezig.

Daarom,
als de Kerk in de socio-politieke wereld binnentreedt
om er te bekomen
dat in die wereld leven mogelijk wordt voor de armen,
verraadt zij haar zending niet
en vervult zij ook geen subsidiaire rol.

Integendeel,
dan getuigt ze van haar geloof in God
en is ze een instrument van de Heilige Geest,
die de Heer en Gever is van leven.

Om aan de armen leven te geven,
moet men iets van **zijn eigen leven** geven,
of het zelfs helemaal geven.

Oscar Romero, bij zijn eredoctoraat in Leuven in 1980

Psalm 22

Waarom, mijn God,
waarom laat Gij mij in de steek?

U roep ik, God, bij dag
maar nee, Gij antwoordt niet.
Bij nacht roep ik tot U
maar stilte vind ik niet.

Gij, Heilige,
woont gij niet
waar het lied blijft klinken?
Ons voorgeslacht
heeft U vertrouwd,
en ja, Gij was hun redding.

Maar wat ben ik?
Geen mens, een worm ...
De spot van alleman,
geminacht door de mensen.

Van kind af aan
zijt Gij mijn God.
Waarom dan zo ver weg?
Waar zijt Gij dan
als alles mij te na komt?
Geen mens die helpt...

Als water dat wegloopt,
zo val ik uiteen;
mijn hart is als was,
mijn krachten verdroogd,
mijn tong als een brok in mijn keel.

Ik lig in het stof van de dood
en Gij laat mij daar...

Blijf toch niet ver
helpt Gij mij niet?

En toch zal ik zingen.
Toch houd ik uw Naam hoog
bij al wie mij lief zijn.

Voor een vernederd mens
kent Hij geen verachting,
verbergt Hij
Zijn aangezicht niet.
Hij hoort wie Hem roept.

Ja, toch zal ik zingen
en houd ik uw Naam hoog
bij al wie mij lief zijn.

vertaling: S. de Vries

Duisternis troonde hoog verheven,
de mensen vielen stervend neer.
Eén woord van licht zou hen doen leven,
de loop der dingen name een keer.

Hij was bereid een woord voor allen,
dat ene woord van licht te zijn,
als zaad in harde grond te vallen –
hij achtte niet de stervenspijn.

Zo is hij in de nacht verdwenen:
geen engel heeft hem brood gebracht,
geen sterrenbeeld hem toegeschenen,
geen moederschoot hem opgewacht.

Om ooit een dag als nieuw geboren
in bloei van stemmen op te staan,
moest hij verstomd en zinverloren,
in mensenspraak te gronde gaan.

In holle klank van taal verzinken,
om kiem van weerklank, zaad van licht.
Uit onze harten op te klinken,
een naam die voor geen duister zwicht.

melodie ZJ 405: O Hoofd vol bloed en wonden,
tekst: *Huub Oosterhuis*

Om de slagen Hem aangedaan

roepen wij om ontferming
over wie worden gekleineerd,
uitgekleed en vertrappt,
wie tot zwijgen worden gedwongen,
gemarteld en vermoord.

Om het brood

door Hem gebroken en gedeeld,
roepen wij om ontferming
over wie worden beheerst door honger,
de stille armen ook onder ons,
over wie dorsten naar vrede.

Om zijn eenzaamheid en verlatenheid

roepen wij om ontferming
over wie lijden aan zichzelf,
wie van angst verkramppt zijn,
wie eenzaam vervallen aan het donker.

Om zijn zachtmoedigheid

roepen wij om ontferming
over de weerlozen onder ons,
over wie alle geweld verdragen en weerstaan,
van alle wapens afzien.

Omdat hij een dienstknecht was

tot het bittere einde,
roepen wij om ontferming
over wie leven onder harde heerszucht,
over wie met macht en geweld
mensenlevens overheersen.

S. de Vries

De schoonste mens

Gedenk, o God van genade
al uw daden van ontferming
en strek uw zegenende handen uit
over ons en over al die mensen
voor wie uw eigen Zoon
de pijnen heeft doorstaan,
verwerping, vernedering, verlatenheid
tot in de diepste diepten.

In alle eenzaamheid heeft hij,
uw zoon en onze broeder,
de doortocht gemaakt
door de duistere nacht
naar de morgen van het licht,
zonder U los te laten,
zonder ons op te geven;
o God, laat zijn zwijgende liefde
onze grote woorden overstemmen;
laat zijn zachte kracht
onze hardheid overwinnen;
laat zijn offer ons bewegen
tot overgave aan U en aan elkaar.

W.R. van der Zee

Vind Hem in de tuin van het leven,

in de wind van het weten,
in bloesems van blijdschap,
in de hof van beproeving.

Ergens op de oever bij het vuur en de vis
zul je hem herkennen als de verrezen Heer,
waar het leven gebroken en gedeeld wordt als brood.

Ontmoet Hem in de minste van je broeders.
Herken Hem onder deze doornenkroon:
sociale onrechtvaardigheid,
economische uitbuiting en verslaving,
godsdienstige en politieke onverdraagzaamheid,
persoonlijke en collectieve onmacht,
zonde.

Volg Hem langs kruiswegen
van armoede, honger, oorlog,
geweld, ziekte, verbanning.
Ook Hij is verdwenen,
maar niet spoorloos.
Zijn voetsporen zijn goddelijke stapstenen
in het drijfzand van de mens.
Zijn Geest is morgendauw en avondvuur,
opgewekt gaat Hij ons voor.

naar W. Gepts

**Vertel maar eens
aan 'buiten'mensen**
dat Jezus koos
voor de armste plek om geboren te worden...

Die plekken kennen zij
en daar wonen zij
en elke dag
wordt wel ergens
in een hut een kind ter wereld gebracht.

De tijd staat zelfs niet stil
want tenslotte
gaat het leven verder zijn gang,
de 'lijdende' gang,
de Goede Vrijdag-gang.

Vertel maar eens
aan het armste volk van Zuid-Amerika,
uitgezogen door Europa,
overweldigd door de Verenigde Staten,
verwoest door oorlogen en dictaturen,
zichzelf voortdurend ontwortelend,
dat Jezus
het in zijn lijden
opneemt voor hun lijden,
het in zijn verdrukking
opneemt voor hun onderdrukking,
weent om hun kinderen,
troost geeft aan hun vrouwen,
vergiffenis schenkt...

Dan staat de tijd stil,
sluiten de burelen en handelszaken,
dan is het heilige dag...
om te bidden, te barsten en te schreeuwen...

'Niet doen
alsof de straten niet elke dag
een dodenhuis zijn...
Niet doen
alsof de haan hier nooit
heeft gekraaid!
Het is drie uur pm -
en Goede Vrijdag:
wie is de lijdende
waar de verrader
de stad kleedt zich wit
bidt, barst en schreeuwt
om niet te verstikken.'

uit het boek: 'Ti soley leve'

Jezus wordt ter dood veroordeeld

Wij bidden voor allen die - ook in onze dagen-
onschuldig worden veroordeeld en gevangen
gezet
door machthebbers, overal ter wereld;
slachtoffers van een systeem
dat de gewetensvrijheid beknot.
Wij bidden om vergeving
omdat ook wij mensen veroordelen en uitsluiten.

Jezus neemt het kruis op zijn schouders

Wij bidden voor allen
die een kruis te dragen hebben:zieken naar
lichaam en geest,
zij die dood-éénzaam zijn
zij die treuren om een geliefde dode
allen die ontgoocheld zijn of zich mislukt
voelen,
mensen die gebukt gaan onder schuldgevoel,
mensen die leven onder oorlogsgeweld,
kinderen en volwassenen
zonder dak boven het hoofd, zonder voedsel,
zonder rechten.
Wij bidden voor mensen die wij kennen
en wiens verdriet ons ter harte gaat.
misschien dragen wij zelf
de last van het kruis...
Wij bidden om kracht en uithoudingsvermogen
om niet te bezwijken.

Jezus valt voor de eerste keer onder het kruis

Wij bidden voor allen
van wie de last te zwaar geworden is,
allen die dreigen te verstikken in wanhoop.
Wij bidden voor allen
die het levenslicht zijn gaan haten
en er voor kiezen hun leven te beëindigen.

Jezus ontmoet zijn bedroefde moeder

Wij bidden voor vaders en moeders
die verdriet hebben
en onmacht ervaren
bij wat er gebeurt met hun kinderen:
ouders die treuren aan het ziekbed van hun
kind,
ouders die treuren om een kind,
dat koppig zijn eigen weg gaat,
ouders die ontroostbaar zijn
om de dood van een kind

Simon van Cyrene**helpt Jezus het kruis dragen**

Wij bidden voor allen
die andermans kruis helpen dragen,
mensen die proberen
het ergste leed te verzachten:
gedeelde last is halve last.
Wij bidden voor allen
die altijd bereid zijn om te helpen.
Wij bidden dat wij zelf
méér en méér
zo'n mensen mogen worden.

Veronica**droogt het gezicht van Jezus**

Wij bidden voor alle zachte mensen om ons
heen
die met kleine gebaren
wonderen van goedheid doen,
mensen die tijd nemen
en niet voorbijlopen
aan wie lijden.
Wij bidden dat wij zelf
méér en méér
zo'n mensen mogen worden.

Jezus valt voor de tweede keer

Wij bidden voor mensen die verpletterd worden
onder de druk van verdachtmaking en kwaadsprekerij.
Wij bidden voor allen die – na een misstap – wel willen opstaan en opnieuw beginnen maar geen eerlijke kansen krijgen.

Jezus troost de vrouwen van Jeruzalem

Wij bidden voor mensen die niet stilstaan bij hun eigen last en pijn, mensen die voorbij alle zelfbeklag hun hart en hun ogen geopend houden voor het leed en de zorgen van anderen.

Jezus valt voor de derde keer

Wij bidden voor mensen die bezwijken onder de bekoring van het kwaad,
voor hen die onrecht plegen in het klein en in het groot,
voor de gevangenen bidden wij en voor hen die recht moeten spreken.

Jezus wordt van zijn kleren ontdaan

Wij bidden voor allen die niemand zijn, nergens bij horen, niet mee tellen: armen en kleinen, hier en elders, allen die moeten leven in de marge van onze maatschappij.

Jezus wordt aan het kruis vastgenageld

Wij bidden voor allen die gemarteld worden gevangen gezet of gedood omdat zij profetisch opkomen voor een nieuwe wereld: een wereld waarin mensen als broeders en zusters zouden samen leven.

Jezus sterft aan het kruis

stilmoment

Jezus wordt van het kruis afgenomen

Wij bidden voor allen die uitzien naar verlossing uit hun lijden: zij die verkrampd zijn, en in zichzelf opgesloten, zij die geen menswaardig leven hebben, die kampen met hevige pijn, terminale zieken.
Wij bidden voor hen om uw kracht, uw bevrijding onze nabijheid en onze solidariteit.

Jezus wordt in het graf gelegd

Wij bidden voor allen die blijven hopen op betere tijden, allen die geloven in een nieuw begin om dat na elke nacht toch weer een nieuwe dag komt, na elke Goede Vrijdag een paasmorgen.
Wij bidden dat wij zelf mensen van geloof en vertrouwen mogen worden.

Jezus verrijst tot de volheid van het leven

bron: Sint-Maarten Kortrijk

Memento

Op deze dag overleed
in Zijn 33ste levensjaar:
Jezus van Nazarth.

De zoon van
Jozef en Maria.

Vereremerkt met de titels:
'Emmanuel'
'Zoon van God'
en tal van andere.

Zo willen we
aan Hem blijven denken:
zacht was Hij
Zijn liefde mateloos.
Zijn vrienden:
de zwakken,
uitgebuiten,
vertrapten
en dromers.

Ieder was voor Hem gelijk:
geen oude
en geen derde wereld,
geen gele
en geen blanke,...

Niets van dat alles.

Geen armen en geen rijken.
Iedereen gelijk:
delen tot en met.

Zo deed Hij, zo leefde Hij:
'geven
om anderen gelukkig te maken
-sterven
om anderen leven te schenken'.

God,
wij danken voor deze onvergetelijke mens.

De coördinaten van de stilte

Stilte is een vorm van ruimte. Stilte is lege ruimte, een open plek in het bos, in het lawaai van alledag, de gedachtestroom die bijna zonder pauze door je hoofd kan gaan. Stilte is niet ingevulde ruimte. Maar stilte heeft net als ruimte contouren nodig, een afgrenzing. Zoals de randen van het vat het pas mogelijk maken dat het vat iets kan bevatten, zo kan de afgrenzing van de stilte deze mogelijk maken. Maar hoe kan de stilte worden afgegrensd van het dagelijkse lawaai, welke contouren zijn nodig, binnen welke coördinaten kan de stilte plaatsvinden? Het antwoord is simpel: door de ordening van de tijd. Door de tijd af te grenzen, de tijd van de activiteit en de tijd van de rust, de stilte. De beleving en invulling van de tijd geeft ons de mogelijkheid in handen om de stilte te leren ervaren.

Stilte kun je vinden in een ruimte waar het stil is, waar het lawaai van buiten niet doordringt. Dat kan een voorwaarde zijn om kennis te maken met de stilte: deze ruimte opzoeken, tijd vrijmaken om in een stilte te verblijven. Maar daarnaast kan echte stilte pas ontstaan in jezelf. De ruimte is hoogstens voorwaarde of kan dit proces van stil worden in jezelf bevorderen.

Maar wat is dit dan: "Stil worden in jezelf"? Is er een knop die aan en uit kan worden gezet, geluid en gedachten aan of uit? En wat is het afdalen in jezelf dat zo vaak wordt genoemd en beschreven op momenten van stilte? Waarin daal je dan af en wat tref je aan? Ook wordt wel eens gezegd als je stil wordt van binnen, komt er plaats vrij voor God, kun je God in jezelf ontmoeten. Maar wat is dit dan en is dit voor iedereen erfahrbaar? Vragen, vragen.

Misschien moet je allereerst proberen los te laten. Los laten dat deze vragen op de een of andere wijze rationeel te begrijpen zijn en dus het antwoord te verkrijgen is via het verstand, via nadenken hierover. Maak je geen zorgen, laat maar gebeuren, ook als je niet weet waar je uitkomt, waar stilte je kan brengen.

Tijdens een wel gekozen moment van rust, van stil worden, kunnen allerlei gedachten je plagen, laat ze maar, ze zijn niet belangrijk. Hoe meer aandacht je eraan besteedt hoe zwaarder ze wegen, hoe harder je probeert ze weg te duwen hoe meer ze zich opdringen. Laat ze boven komen, ze drijven vanzelf af op de stroom en tenslotte heb je er geen last meer van. Ze zijn als een rivier die nooit hetzelfde is, maar jij zit aan de oever en ziet ze als bladeren voorbijdrijven.

Wat blijft er over als de gedachten weg zijn gedreven? Niets. Leegte, een onbestemd gevoel, rust. Maar lukt dit wel? Bereik je deze toestand? Blijf je niet veel eerder het gevoel houden dat je langs de stroom zit en kijkt, ervaart, weet hebt van wat er langs komt zonder dat je het echt los kunt laten. Dát kan, en zal meestal ook het geval zijn. Stilte is géén doel, niet iets om te bereiken, waar een uitgestippelde weg je toe kan leiden. Stilte overkomt je, overvalt je, het is een stuk genade, dat wil zeggen het is een geschenk van buiten, zonder dat je er veel invloed op uit kunt oefenen.

Laat het maar gebeuren als je langs het water van je gedachten zit. Wie weet komt het zomaar vanzelf. Wat je echter wel kunt beïnvloeden, wat je in de hand hebt en wat de voorwaarde vormt om langs het water te gaan zitten, is het feit dat je wel bewust tijd moet maken, ruimte moet scheppen in je leven om te gaan zitten. Zonder dit laatste blijf je rennen en voortjagen, hol je jezelf voorbij en werk je en zet je jezelf in voor van alles en nog wat, maar wat is het resultaat? Nog meer druk, nog meer doelen, nog meer proberen te bereiken in nog kortere tijd.

Stilte is een bewuste pas op de plaats. En keuze voor creatief niets doen. Creatief omdat het scheppend is, het niets doen maakt van alles mogelijk. Wat je niet voor mogelijk had gehouden kan opeens helder voor je geest staan. Een beslissing waar je lang over in zat kan opeens helder zijn. Maar ook hier gaat het niet om creativiteit. Het scheppende, waar je in je dagelijks leven veel profijt van kunt hebben is een gevolg van de stilte, een mogelijk resultaat. Maar net zo min als de stilte een doel op zichzelf is, is het resultaat van de stilte dat.

Stilte is inhouden, wachten, diep van binnen weten, dat het hollen en jagen je niet verder brengt. Stilte is je leven ordenen, ruimte vrij maken om niets te doen, niets te willen, niets te hoeven. Dat hoeft geen hele dag, een moment op de dag, of meerdere momenten zoals in een klooster, kan genoeg zijn. In een abdij is het leven geordend door de zeven gebedsmomenten, zeven keer per dag stil staan bij jezelf, bij je relatie met de anderen, bij je relatie met God en bij de vraag hoe je God kunt dienen en hoe je zinvol leven kunt. Het antwoord luidt door gebed, door werken en door studie. Deze drieslag, waarbij het gebedsmoment en daarbij de ingepaste stilte het coördinatenstelsel vormt, is een geheel van actieve en passieve levensmomenten. Passief in de zin van niet werken, niet zorgen, niet actief iets ter hand nemen omdat het nodig is. Bidden als passief moment. Het zingen van psalmen, en inhouden tussen de woorden, het mediteren op de tekst, het stil zijn na het gezongen gebed. Het onderscheid passief - actief is niet echt geschikt om het moment van stilte te omschrijven. Stilte is een vorm van leegte die zich aan dit onderscheid onttrekt. Het is de ruimte tussen de letters, tussen de woorden, het ontbreken van de inhoud, de vulling. Stilte is een niets, maar niets is niet omschrijfbaar, niet definieerbaar want de taal heeft er geen begrippenkader voor. Je kunt hoogstens aangeven wat het allemaal niet is, en niet wat het wel is. Het niets, de stilte is daarom een paradox, een complexe werkelijkheid van het niet er zijn en toch onontbeerlijk zijn opdat de dingen er kunnen zijn. Zoals de letters en de woorden pas zichtbaar worden omdat er ruimte, omdat er niets tussen zit, zo ook met de stilte, de leegte en het zijn der dingen. Stilte in die zin opgevat als ruimtelijke metafoor heeft ook zijn beperkingen, want wat is stilte in de orde van de tijd? Vooral als we de tijd niet lineair proberen voor te stellen, als tijdsruimte die volgt na elkaar, of als weg die doorlopen wordt. Stilte in de tijd onderbreekt dit lineaire karakter van de tijd. Er is even niets, geen voortgang, geen achteruitgang maar een breuk. De ruimte die er opeens even niet is.

Misschien is de eeuwigheid wel zo een vorm van stilte, en omgeeft de eeuwigheid ons dagelijks bestaan zoals het niets, de leegte ons omgeeft. Eeuwigheid in het ogenblik, in het hier en nu van dit moment, een oogopslag als het ware. Maar we weten allemaal dat dit hier en nu net als de eeuwigheid onbereikbaar is, niet te vatten met ons verstand, hoe dan ook niet is vast te houden met welke middelen dan ook. En toch is ons leven een aaneenschakeling van ogenblikken, ogenblikken met eeuwigheidswaarde. Unicité, onherhaalbaarheid, worden, het zijn categorieën die niet meer met begrippen nader te omschrijven zijn, dan met hetgeen we in huis hebben aan taal. Maar dat geldt voor alle beschrijvingen van de werkelijkheid. Onze woorden, onze begrippen vallen niet gelijk met de dingen die ze beschrijven. Onze woorden, onze taal verwijst, geeft betekenis in dit proces van voortdurende verwijzing, een constante semiose, betekenisgeving.

Voor de omschrijving van de stilte betekent dit dat stilte niet beschrijfbaar is alsof we zo er achter kunnen komen wat we in huis hebben. Maar is stilte dan wel echt ervaarbaar? Is het niet eerder een illusie die wij najagen? Een fictie, een mooi verlangen maar onbereikbaar? Er zijn getuigen, mensen die zeggen dat het wel kan, dat ze de stilte hebben ervaren en niet alleen de stilte maar ook iets van de goddelijke werkelijkheid die in deze stilte kan spreken. We hebben hun getuigenis, hun ervaringen in woorden gegoten die niet kunnen uitdrukken wat ze hebben ervaren. Hun taal is bij benadering, net als onze taal als we de liefde stem willen geven of het gevoel van eenzaamheid.

We kunnen deze getuigenissen wantrouwen of hen vertrouwen, dat wil zeggen: geloof schenken. Een andere keuze hebben we niet. En we kunnen proberen te trachten om hetzelfde maar dan anders, te ervaren in ons eigen leven. Maar ook hier geldt weer: niets is manipuleerbaar, of op herhaling ervaarbaar. Het blijft een geschenk, zo je wilt een geschenk uit de hemel. Zelf zul je de eerste stap moeten zetten, een stap om stil te worden, ruimte scheppen, een pas op de plaats. Dat kan elk moment, elke dag, elk moment van je leven. Wat zou je tegen kunnen houden, je hebt niets te verliezen. Stilte neemt je niets af, ze kan enkel geven.

John Hacking

Stille zaterdag

We dromen
van een ruimte
die warm is als vuur,
open als het licht
en eeuwig in beweging
als stromend water.

We dromen
van een ruimte
die de dorst lest van wie stilte zoekt,
en rust, en schoonheid,
en het onuitsprekelijke dat mensen overstijgt.
Waar ogen, mond en handen een taal vinden
voor dat onuitsprekelijke mysterie.

We dromen
van een ruimte
waarin het leven gevierd wordt:
vertrouwen en verbondenheid met
de mensen van deze stad
en hun veelkleurige culturen,
verbondenheid met hun lijden
en hun droom.

We dromen
van een ruimte
waarin een goddelijke hoop gevierd wordt:
oefenplaats om wakker te houden,
de Bijbelse droom van gerechtigheid,
symbool van de profetische kracht
die mensen al eeuwen draagt.
We dromen van een plek
voor al wie in Gent zoekende is,
of wil delen wat gevonden werd,
of voor wie er wil thuis komen
in trouw en verbondenheid,
een levende gemeenschap van mensen.

We dromen
van een plaats
die zich laat dragen door zijn omgeving:
cultuur en standvastigheid van de monniken,
vrije geest van een stad aan het water.

We dromen
van een bezieling die,
zonder vooroordeel en solidair,
het zout kan zijn overal
waar mensen zich inzetten
naar het oude woord aan Sarah en Abraham,
en in antwoord op het verlangen
van ieder mensenhart.

Machariusteam - Gent

Bidden is mij niet gegeven

Bidden is mij niet gegeven,
als ik volkeren zie vertrapt.
Het vloekt in mij.
Laat dan maar
mijn vloeken bidden zijn.

Bidden is mij niet gegeven,
als ik kinderen zie verkracht.
Het huilt in mij.
Laat dan maar
mijn huilen bidden zijn.

Bidden is mij niet gegeven,
als ik vluchtelingen zie verjaagd.
Het stormt in mij.
Laat dan maar
mijn stormen bidden zijn.

Bidden is mij niet gegeven,
als ik kapitaal zie heersen.
Het breekt in mij.
Laat dan maar
mijn breken bidden zijn.

Bidden is mij gegeven,
als ik vloeken mag,
als ik huilen kan,
als ik stormen durf,
als ik breken leer,
om zoveel onrecht,
om zoveel leed.

Luc Vankrunkelsven.

Stilte

Waar ben Jij nu, mijn God?

Vergeten heb Je mij,
al vloekt dat met je naam.

Laat je toch zien,
word een gezicht!

Maar er is niets dan leegte,
de lange schaduw van een valse nacht
sluip om mij heen.

Waar ben jij dan?

De woorden waarmee ik je noemde,
riep,
bezong,
besterven mij op mijn lippen.

Het lijkt nu zinloos
nog je naam te noemen,
jou te kennen.

Toch brandt die naam,
die vlamde door mijn dagen,
nog als verborgen vuur
onder de as van mijn verdriet.

En ik herhaal dat Jij mij ziet,
mij weet te vinden in het donker.

Ga dan, heel even maar,
als koele wind aan mij voorbij...

kerk Onze-Lieve-Vrouw Onbevlekt Ver-Assebroek - Brugge
kunstenaar Joost Gevaert.

'Mors et vita duello conflixere mirando; dux vitae mortuus regnat vivus'. (Dood en leven, o wonder, hebben samen gestreden). Pasen gloort doorheen de bittere pijn van Goede Vrijdag. Pasen is de diepte van de hemel: 'Een stem uit doodstilte geboren, een lied uit lijnwaad opgestaan'.

want als *Hij is opgestaan* die Paasnacht
dan ook onze moed om te doen als Hij

want als *Hij is opgestaan* die vroege ochtend
dan ook onze wil Hem te volgen

want als *Hij is opgestaan*
dan ook ons geloof dat het donker niet het laatste woord spreekt

als er *iets nieuw* is die Paasdag
is het onze liefde geboren uit Hem en bestemd voor de wereld

want als er *iets is opgestaan*
is het ons antwoord op: 'heb je Me lief?'

hoopvolle tijden...
mocht jij zijn:
een behoeder van hoop,
een mens van denken en doen,
een dromer met de blik op morgen,
een trooster te midden puin-hoop
een durver die niet toegeeft aan wan-hoop

Zalig Pasen!

In de kerk van Onze-Lieve-Vrouw Onbevlekt Ontvangen in Ver-Assebroek hangt een schilderij van de jonge kunstenaar Joost Gevaert. Het is het derde schilderij van zijn hand. Het eerste is 'De droom van Jozef' (over Kerstmis), het tweede heet 'Tongen van vuur' (over Pinksteren).

Zwachtels die doorheen pijn en verwonding een weg baanden doorheen de doodstunnel van het inktzwarte graf naar ongeschapen licht van de eerste dag ... Dit doek spreekt tezelfdertijd van vergankelijkheid en eeuwigheid. Het evoceert de botsing tussen licht en duisternis, zoals die in de passie- en paasverhalen van het evangelie op exemplarische wijze gestalte krijgen.

Waar een theoloog moeizaam het juiste woord vindt om het paasmysterie te verwoorden, creëert Joost Gevaert een beeld krachtiger dan woorden. Het theologisch discours is een lineair proces via abstracte begrippen. Het artistieke beeld ontsluit in metaforische taal het mysterie. *Vroeg op de eerste dag van de week, toen het nog donker was, kwam Maria uit Magdala bij het graf (Joh 20,1)*

Op de eerste dag van de week... Hier springt het scheppingsverhaal ons voor ogen. Op de eerste dag werd het licht tegen de duisternis geschapen, ter wille van de mens. Het licht krijgt een functie om dag te zijn. Wat heeft dat met 'opstanding' te maken? Juist daarin ligt de kern van ons verhaal.

Ons leven kan worden omschreven met de hymne: 'Midden in het leven zijn wij door de dood omvangen'. In het paasverhaal worden de zaken omgedraaid. De dood is aanwezig. Maar verrassenderwijs is er plots leven: 'Midden in de dood zijn wij in het leven'.

Met de verrijzenis gaan de evangelisten zo voorzichtig om als was het Gods naam zelf. De opstanding is de lege plek in hun evangelie. Die plek moet geheimnisvol open blijven en mag niet met beschrijving of vertelling gevuld worden. Dit heeft kunstenaar Joost Gevaert goed begrepen. Wat er van Jezus' verrijzenis zichtbaar kan worden gemaakt, moet worden afgelezen aan de volgelingen, zoals de Emmaüsgangers, of aan het getuigenis van Maria Magdalena. Maria stond nog bij het graf en huilde. Daar zag ze twee engelen in witte kleren zitten. "Waarom huil je?" vroegen ze haar. Ze antwoordde: "Ze hebben mijn Heer weggehaald en ik weet niet waar ze hem naartoe gebracht hebben." "Waarom huil je?", vroeg Jezus. "Wie zoek je?" Maria dacht dat het de tuinman was en zei: "Als u hem hebt weggehaald" Jezus zei tegen haar: "Maria!" Ze draaide zich om en zei: "Rabboeni!" "Hou me niet vast," antwoordde Jezus. "Ga naar mijn broeders en zusters en zeg tegen hen dat ik opstijg naar mijn Vader." Maria uit Magdala ging naar de leerlingen en zei tegen hen: "Ik heb de Heer gezien". En ze vertelde alles wat Hij tegen haar gezegd had. (Joh 20, 11-18).

Op het doek tekent zij summier de krijtlijnen van wat zij beleefd en gezien heeft. Joost Gevaert heeft, zoals Mathias Grünewald (1475-1528) in zijn polyptiek in Colmar, de lijkwade verheven tot meer dan een troostdoek, een doek dat opgaat, opengaat, ten hemel wordt gezogen, een doek dat van opstanding spreekt. De lijkwade wordt een zegebanier. Het werkt als een appèl. Het roept alle mensen op tot barmhartigheid en mededogen waar mensen verzinken in de tragedie van het bestaan. Voor de niet-gelovige is het witte doek de lijkwade, het einde van de pijn. De gelovige ziet er een teken in van hoop en opstanding. Vanuit fascinatie van leegte en stilte (Stille Zaterdag) evoceert Joost Gevaert een bron van licht, te diep om door te kijken. Verrijzenis kan niet worden voorgesteld. Het behoort tot het 'onzienlijke'. In de paasmorgen bleef alleen een leeg graf over. De vraag is: hoe ontdek ik dat die plek (dat graf) leeg is? Daar kan poëzie of beeldende kunst de theologie te hulp komen om dit mysterie te vertolken.

Joost Gevaert beseft dat het beeld een kracht heeft, anders dan het woord, om de kernboodschap van het christendom te verkondigen. Hij weet dat in het beeld een visuele betekenis schuilt die het woord niet kan vatten. Zijn paasprent ontstijgt ons waarnemingsvermogen: *De God die gezegd heeft 'Uit de duisternis zal licht schijnen' heeft in ons hart licht doen schijnen om ons te verlichten met de kennis van zijn luister, die afstraalt van het gezicht van Jezus Christus (2 Kor 4,6)*. Zijn prent betekent in grote mate leegte. Wanneer wij ons echter openstellen voor deze leegte ervaren wij de presentie van Hem wiens

contouren Maria Magdalena aan het tekenen is. Er schuilt toegankelijkheid in die leegte. Een aanvoelen van de paaskracht van die leegte is heilzaam. Wellicht hoort de ziel beter als ze niet met beelden overladen wordt. Dit is de kracht van het verzwijgen. Aan de grenzen van het beeld groeit het vermoeden van het paasgeheim.

Pasen, het sterke verhaal, het kwetsbare verhaal, het verhaal dat Hij niet in zijn dood is gebleven. Jezus sprak in beelden en gelijkenissen het verhaal voorbij de leegte waar het donker is bezocht. De christelijke boodschap is immers: duisternis van angst en dood doorleven en ondanks ... het laatste woord laten aan hoop, vreugde en licht. Dit kunstwerk spreekt van 'hoop' ... 'Mors et vita duello conflixere mirando; dux vitae mortuus regnat vivus'. (Dood en leven, o wonder, hebben samen gestreden). Pasen gloort doorheen de bittere pijn van Goede Vrijdag. Pasen is de diepte van de hemel: 'Een stem uit doodstilte geboren, een lied uit lijnwaad opgestaan'.

Mark Delrue.

Twee jaren geleden vroeg het jongste kleinkind uit onze familie aan oma: **“Wat vieren we met Pasen”**. En mijn moeder zei, we vieren dat Jezus is opgestaan. ‘Is dat alles’, zei de kleine. “Toch niets bijzonders, ik sta elke morgen op”. En toch: dat is de kern, maar het is niet alles.

Met Pasen vertellen we dat GOD is opgestaan. De wereld was donker en God is opgestaan om licht te maken en alles wat leeft en ademt te scheppen.

Met Pasen vertellen we ook over MOZES die is opgestaan. Omdat Hij er zich niet wilde bij neerleggen dat zijn volk in Egypte geen leven had. Hij stond op tegen Farao, en bracht Gods volk naar een nieuw land en een nieuw leven.

En Pasen vertelt over JEZUS, die is opgestaan. Omdat Hij er zich niet wilde bij neerleggen dat armen en zieken aan hun lot werden overgelaten. Omdat Hij er zich niet wilde bij neerleggen dat het geloven bij de mensen niet te zien was in hun dagelijks leven. Het kostte Hem zijn leven.

Pasen vertelt over de VROUWEN die zijn opgestaan. De mannen hadden, zo lijkt het, er zich bij neergelegd dat Jezus gestorven was, en het gedaan was. De vrouwen niet! Zij gingen naar het graf en hoorden van de engelen, dat Jezus was opgestaan ... opgestaan uit de doden. Engelen ... zijn altijd boodschappers van God ... dus deze paasengelen ... brachten het nieuws van de verrijzenis.

Toen zijn alle VRIENDEN van Jezus opgestaan. Opgestaan uit hun teleurstelling en verdriet en zijn ze overal gaan vertellen: “Jezus, die gekruisigd werd en gestorven is, is verrezen, opgestaan uit de dood”.

En Pasen vraagt dat WIJ OPSTAAN. Opstaan uit al wat mensen kwaad en onnodig verdriet doet. Geloven is niet voorbij! Pasen vraagt dat we opstaan en fier vertellen over ons geloof en het beleven. Het is zalig als je dit doet.

Die zal leven

Wie zijn leven niet wil geven,
niet wil delen met zovelen,
met een ander gaat verloren.
Wie wil geven wat hij heeft,
die zal leven, opgeeten,
die zal weten dat hij leeft.

Huub Oosterhuis

Al wie levend
uit het kamp kwam,
had een doel
blijven koesteren
dat over
de prikkeldraad lag.

Dat stelde psychiater
Victor Frankl vast,
zelf een overlevende
van het uitroeiingskamp.

Hoop doet leven, want
elke hoop is
hoop op verrijzenis,
op over-leven, leven
over de prikkeldraad
van het leven.

De mens kan niet
zonder perspectief
dat het leven van hier
zinnig maakt,
de zin volmaakt.

Hoop is
vertrouwen
dat je springen mag
want niet
dieper valt dan
in de hand
van God.

Hoop put uit
dit vertrouwen
de moed tot opstand
tegen onrecht.

Opstand verhoopt
opstanding.

Mark Van de Voorde

PAASMENSEN

Midden in de dood,
in de leegte van leven dat geen leven is,
kan het ook vandaag gebeuren
dat de Verrezene opstaat in ons
en ons omvormt tot wie we ten diepste zijn:
Paasmensen,
die de dood en alles wat scheidt en leeg
maakt
achter zich laten
en leven alsof de dood voorbij is
en het nieuwe leven
waar alles spreekt van Hem die heet " Ik zal er
zijn "
al begonnen is.

Paasmensen **zien**;
verder dan het dodende geweld van onrecht,
verder dan de agressie en het elk voor zich.
Zij zien tekenen van verrijzenis:
hoe midden in die dood Hij er is: de grote
Aanwezige;
hoe Hij gebeurt, soms overduidelijk, soms
stilleweg incognito:
in een vreemdeling op het strand,
een tuinman of iemand die per toeval onze
wegen kruist
en een eindweegs meegaat.
Zij zien dat de dode niet dood is
maar enkel maar uit het gezicht verdwenen,
zij zien waar leven is
en dat het kruis van gisteren,
het vechten tegen de ontmoediging, zijn
betekenis had,
dat alles zijn zin krijgt in het breken van het
brood
en het delen van het leven.

Paasmensen **staan op**
uit het graf van hun angsten,
uit de wonden van het verleden,
met een veerkracht die niet alleen
in hen zelf haar oorsprong vindt.
Zij staan op tegen alles wat leven tegenhoudt,
wat mensen minder mens maakt
en leven minder levenswaard.
Zij staan op om engel te zijn;
een engel die de steen wegrolt
die op het leven van medemensen drukt,
die in de donkere chaos licht brengt,
die waar mensen op een dood punt zitten,
nieuw leven mogelijk maakt,
die met een warm hart nabij is,
zo nabij als God.

Paasmensen **gaan op weg**.
Mensen van de Weg, zo werden zij eertijds
genoemd.
Hun weg heet: liefde en geloof en hoop,
breken en delen, doen wat Jezus heeft
gedaan,
zijn woord verder spreken,
zijn gebed verder bidden.
Ja, Jezus' weg is niet doodgelopen,
hij loopt door in zoveel paasmensen tot op
vandaag.
Door Zijn Geest bezield,
weten zij zich gezonden
om blinden het zicht te geven,
om verlamden te doen lopen,
en monddoodgemaakte mensen stem te geven,
om aan armen blijde boodschap te brengen.
Zij zijn met heel hun doen en laten,
met hun manier van leven
vandaag de belichaming van het evangelie.
Zij zijn vandaag het lichaam van Christus,
zij breken en delen.

Wat deed Jezus in de tijd tussen Zijn graflegging en Zijn verrijzenis? Het antwoord op die vraag vond een plaats in onze apostolische geloofsbelijdenis: in dat merkwaardige 'tussenseizoen-van-één-dag', in dat vreemde intermezzo van het wachten op de opstanding en het nieuwe leven, is Hij 'nedergedaald ter helle'... Naar onze tijd vertaald betekent dit, dat Hij is afgedaald naar de onderkant van onze samenleving, tot in de 'hel' die voor een aantal mensen steeds weer van deze aarde wordt gemaakt. Op die bodem van ons bestaan, waar alle houvast is weggefallen, wilde Hij toen reeds aanwezig zijn om er iets van hemel en verrijzenis tegenwoordig te stellen. Midden in onze samenleving vandaag, bij mensen aan wie onrecht en dood worden aangedaan op kleine of grote schaal, wil Hij zichtbaar blijven via ons, Zijn leerlingen. Zodat daar altijd iets van opstanding en Pasen concreet en tastbaar wordt, iets van Gods reddende aanwezigheid.

De Schrift leert ons vandaag: Gods Gezalfde is ons voorgedaan tot in de diepte van de dood. Hij heeft de god- en mensverlatenheid geproefd tot op de bodem. Morgen in de vroegte zullen wij horen hoe Zijn trouw bestand bleek tegen alle duisternis – Hij vocht met de nacht en overwon. Sterk als de dood is Zijn liefde gebleken...

Geert Dedecker

'Christus woskrèze, de Heer is opgestaan'. Zo groeten de orthodoxe christenen elkaar vanouds, op paasmorgen.

'Wo-stinoe woskrèze – Ja, Hij is waarlijk opgestaan', antwoordt men dan.

Hoe zou Hij echter waarlijk verrezen zijn, als Hij niet eerst tijdens zijn leven hier op aarde was opgestaan uit alle denkbare, dagelijkse dood?

Zo STOND HIJ OP in de synagoge van zijn geboortedorp Nazareth, om voor te lezen uit de Schrift – dat grandioze visioen over het goede nieuws dat aan de armen wordt gebracht. Uit hoeveel weerstand tegen het riskante bestaan van een profeet is Hij toen niet opgestaan?

Zo STOND HIJ OP uit de slaap, daar in die boot, om de storm op het meer te bedaren. Uit hoeveel vermoeidheid en teleurstelling om hun ongelooft is Hij toen niet overeind gekomen?

Zo STOND HIJ OP van tafel, om Zijn leerlingen de voeten te wassen. Uit hoeveel verzet tegen die moeilijke rol van knecht is Hij toen niet losgekomen?

Zo STOND HIJ OP uit zijn gebed in de Hof van Olijven. Of beter: Zijn gebed dèèd Hem opstaan. Al biddend kwam Hij zijn angst voor de dood te boven. Toen reeds, midden in die dood, brak het licht van Pasen in Hem door...

Hij STOND OP, staat er iedere keer. Met het paaswerkwoord telkens nadrukkelijk vermeld. Hij, de Levende, de Opstandige – Hij was dag na dag op Zijn paasbest. Oprecht en rechttop ging Hij ten einde toe de weg van Zijn roeping: '...opdat zij leven zouden hebben, en wel in overvloed...' (Joh. 10,10)

Christus is waarlijk opgestaan, met Pasen. Maar hoe zouden wij dit kunnen geloven, als Hij niet tijdens Zijn leven reeds bij voorbaat uit iedere denkbare dood was opgestaan?

Verrijzenis is in het leven, vóór de dood. Is uitbreken uit macht die mensen klein houdt. Opstaan uit de dood die ons dagdagelijks bekruipt. Onvoorwaardelijk kiezen voor het leven.

Verrijzenis is een weg om te gaan. Een geboorteprocess, een processie van Echternach. Mensen verrijzen iedere keer wanneer zij opstaan om hun lot, het lot van hun volk, van de armsten vooral ten goede te helpen keren.

'Opstanding uit de dood' is het meest concrete dat je met je leven kunt doen, in alle verbanden waarin je samenleeft. Niet dulden dat mensen worden uitgebuit, gekleineerd, onderuit gehaald. Niet kunnen harden dus wat dagelijks op grote schaal gebeurt. Proberen daar tegenin te leven, daar iets tegenover te stellen. Partij kiezen voor de zwaksten.

Pasen is de overwinning van de liefde op de dood...

Geert Dedecker

**Met de liefde is het altijd zo gegaan:
ze gaat door het stof om daarna te verrijzen.**

Robert Browning

Ik geloof
in de heilige Geest.

Gave van God,
Gij zijt de adem en de gloed
waarmee het woord van God gesproken wordt,

de wind waarop
het evangelie wordt gedragen
tot waar en wie dan ook.

Het is uw werk,
het wonder van uw inspiratie,
wanneer er mensen zijn
die ondervinden dat Jezus Christus leeft.

Het is uw geestdrift
en uw kracht in ons,
dat wij Hem volgen,

dat Hij ons alle moeite
van dit leven waard is,
dat wij handelen in zijn Naam.

Wij bidden u:
bestendig dit,
opdat wij blijven geloven

en het uithouden met Hem
die wij nooit hebben gezien.

En dat wij mogen blijven tasten
naar Hem die onze God en onze broeder is.
Amen.

Huub Oosterhuis